

GELOOFSVRAGEN

Vraag het aan Theo

Erik DE SMET

- Gelovigen kunnen God alleen maar kennen 'aan hun kant'
- De traditie ziet het zwijgen als de plaats van de godserving

Het eenvoudigste argument tegen het bestaan van God is dat we Hem niet zien of voelen. Ook veel gelovigen klagen erover dat ze, ondanks hun pogingen om te bidden en te mediteren, God niet ervaren. Enkel het geloof, een soort affectief vertrouwen, stelt de gelovige in staat Gods bestaan te aanvaarden. Het is dan ook niet toevallig dat het in het christendom vooral gaat over het *geloof in God* en veel minder over het *ervaren van God*.

Gelovigen die worstelen met het feit dat God zo moeilijk te ervaren is, staan niet alleen. Grote heiligen worstelden met dezelfde kwestie. Het weerhield hen echter niet om, ondanks de innerlijke twijfel, een leven te leiden dat op gelovig vlak voor velen richtinggevend is. „Mijn God, als U er bent, laat mij U dan kennen”, bad Charles de Foucauld (1858-1916) bijna wanhopig.

De theologische traditie van de Kerk stelt dat er twee wegen zijn om God te naderen: via de wereld – bijvoorbeeld via de schoonheid van de natuur – en via de menselijke persoon. We

kunnen God dus slechts kennen 'aan onze kant'. Zijn eigenlijke wezen – in Bijbelse taal 'zijn ge-laar' – blijft voor ons verborgen.

Gelukkig reikt de traditie de gelovigen meerdere plaatsen aan waar God ontmoet kan worden: in het gebed en de lezing van de Bijbel, in de liturgie, in de zorg voor de medemens. Een auto-maat om tot God te komen, vind je echter nergens. De mens blijft voortdurend een zoeker. Onze ervaringen en inzichten vallen immers niet samen met God.

„Als we God ervaren, dan is er in die ervaring altijd vermen-ging van onze eigen projecties, verlangens, verwachtingen en godsbeelden en de werkelijkheid van God”, schrijft Anselm Grün, de Duitse monnik die veel publiceerde over spiritualiteit en psychologie en die geestelijke tradities wil verbinden.

Grün relateert het ervaren van God niet, integendeel „Al kunnen we altijd twijfelen of we niet alleen onze eigen projecties tegenkomen”, waarschuwt hij. „Toch bestaan er echte gods-ervaringen waarbij God tot ons spreekt, we zeker zijn van zijn aanwezigheid, waarbij we van binnen weten dat het God was die ons aanraakte.”

Die ervaringen zijn steeds vermengd met de eigen werkelijkheid: verlangens, beelden, achtergronden. Een uitdieping van gelovige ervaringen is dus niet mogelijk zonder grondige zelf-kennis en een uitzuiveren van

godsbeelden. God ontmoet ons in ons diepste zelf. God zoeken, betekent ook jezelf steeds opnieuw door God in twijfel laten trekken.

In het groeiboek *Iedereen spiritueel!* (Halewijn, 2012) vind je tips om te werken aan die spirituele groei, bijvoorbeeld door middel van het schrijven van een geestelijke autobiografie, waarin mensen vaak achteraf zien hoe God in hun eigen leven aanwezig was en nog steeds is.

Belangrijker dan de vraag hoe God door ons gekend kan worden, is hoe wij met Hem omgaan

Het Bijbelse prototype van de godzoeker is de profeet Elia (Eerste Boek Koningen, hoofdstuk 19). Niet in hevige emoties of indrukwekkende tekens, maar in de zachte stilte van een bries ervaart Elia dat God hem aanraakt. Slechts in het aandachtige luisteren is dat mogelijk. God laat zich echter niet zien, zijn aangezicht blijft ook voor de grote profeet verborgen.

Die ervaring is ook moeilijk te delen. Wie over zulke gebeurtenissen veel vertelt, misbruikt eigenlijk God. In het spoor van Elia ziet de christelijke traditie het zwijgen als de plaats bij uitstek van de godserving. Zwijgen betekent ook loslaten.

Engel

Media in de Verenigde Staten hadden een kluif aan een bericht over een geestelijke die uit het niets opdook bij een ernstig verkeersongeval en bijstand verleende aan een jongedame die in het voertuig gekneld zat. Op foto's en filmbeelden was de geestelijke achteraf echter niet te bespeuren, wat velen deed besluiten dat het een engel betrof. Het bisdom Jefferson City liet na een rondvraag weten dat de engel in kwestie priester Patrick Dowling is, gevangenisalmoezenier en pastoor bij Spaanstalige immigranten. Dowling vertelde dat hij grote bewondering koestert voor de hulpdiensten en niet in de weg wilde lopen.

Brugfiguur

Mgr. Georg Gänswein, gewezen secretaris van Benedictus XVI en momenteel hoofd van het pauselijke huis, ontkent dat het niet botert tussen paus Franciscus en hem. Hij woont bij de vorige paus en werkt voor de huidige, volgens hemzelf een ideale brugfunctie die hij nog lang wil behouden. Gänswein preekte op Tenhemelopneming van Maria in de kathedraal van Freiburg, zijn thuisbisdom. In de Duitse pers wordt hij vaak genoemd als nieuwe aartsbisschop van deze Zuid-Duitse stad of van Keulen.

Kruisheer

Kruisheer Peter Snijkers, lang actief als priester in de regio Diest, werd door het provinciaal kapittel in Maaseik verkozen tot overste van de Europese provincie van zijn orde. Die ontstond in 1211 in ons land en telt in Europa thans 73 leden. (EDS)

Het geheugen van de parochie

Frans VAN LYSEBETH geeft na ruim vijftig jaar taak als kerkbaljuw door

Jozefien VAN HUFFEL

Zes pastoors zag hij komen en gaan. Deze maand verwelkomt zijn Sint-Martinusparochie in Moorsel bij Aalst weer een nieuwe priester, maar Frans Van Ly-

Frans Van Lysebeth gaf staf en lint door. © Willy Perdaens

sebeth (91) droeg niet langer het uniform van kerkbaljuw. Na een kwarteeuw en duizenden eucharistievieringen, huwelijken en begrafenissen gaf hij staf en lint immers door aan zijn opvolger, Wilfried Van Bellingen.

Een kerkbaljuw, ook wel suisse genoemd, bewaakt de orde in en rond de kerk. „Heel wat parochies hadden er een toen ik begon, met Pinksteren in 1957, maar nu telt Vlaanderen er nog welgeteld vier: in Tongeren, Hasselt, Wommelgem en Moorsel”, zegt Van Lysebeth. „In al die tijd maakte ik heel wat mee, maar echt streng of kwaad was ik zelden. Eén keer slechts moest ik de politie bellen.”

Frans Van Lysebeth is na al die jaren het wandelende geheugen van de parochie. „Toen ik jong was, hadden we een pastoor die 140 kilo woog, maar toch in soutane door het dorp fietste”, vertelt hij. „En de duivenmelkers, die zaten eertijds in de vroegmis altijd op de eerste rij. Meestal letten ze niet op, maar zaten ze onder elkaar te babbelen. Welke duiven waren er al 'gevalen'? Ik

moest hen telkens het zwijgen opleggen.”

„Eind jaren 1980 beslisten we op de parochie dan weer dat er in de plechtige communieviering slechts één fotograaf aanwezig mocht zijn”, vervolgt hij. „Als er meer waren, verdrongen ze elkaar voor de beste kiekjes en werd het lastig om de viering ordelijk te houden.”

Frans Van Lysebeth liep vooraan in processies, luidde de klokken en verving hoog in de kerk de lampen. Elk jaar was hij een keer van dienst in buurdorp Herdersem, waar na de zogenaamde *Moorsele mis* een varken wordt geveild. De jongste jaren was hij behalve kerkbaljuw ook koster en onderhield hij onder meer, samen met zijn zus, de kelken en het koperwerk van de Sint-Martinuskerk.

„Mijn opvolger heeft nog veel te leren”, lacht hij. „Hij kwam wel al twee keer langs en ik legde hem alles uit. Hij wist bijvoorbeeld niet hoe hij zijn lint moest dragen. Je draagt het rechts, zodat je de tekst kunt lezen: 'Erebied in Gods huis'.”

Advertentie

Hotel Haus Wallstein

...is een aanrader!

Prachtige ligging in het natuurpark Südeifel, heerlijke keuken én een voordelige prijs!

Overnachting halfpension slechts € 43 per persoon!

Nazomer en herfsttijd midweekvoordeel:
4 dagen zo-do of ma-vrij halfpension slechts € 145 per persoon!

Oktober & november:
gastronomisch wildweekend slechts € 129 per persoon!
1 x viergangenmenu en 1 x vijfgangenmenu
inclusief aperitief, huiswijn, bier, softdrinks & koffie

Gratis folder: 03 311 52 48

Hotel Haus Wallstein - Simone & Willi Hösdorff
Bergstrasse 23 - D-54675 Wallendorf - 15 km van Echternach
T. 0049 6566 432 - F. 0049 6566 933 606
www.haus-wallstein.eu